

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Scholastico. 299.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ εὐλαβία καὶ εὐγένεια κεκοσμημέ-
νοις λοιδορεῖ. ἀλλ' ὅτι καὶ μνημονεύεις ἐ-
κείνων τῶν ὡς τῶν ἀρχαίων, ἀεὶ
ἵ τοιέτων ἐφημερίαν ἀφόρητος γὰρ ὅτι
ἐσθραγῶν ματιγίας, καὶ ὅτι τὸ εὐσφά-
ταιν παρὰ τὴν ἀξίαν, ἀφορμὴ τῆς χα-
κῆς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται. καὶ
λίαν θαυμάζω, πῶς ὅταν μὴ ἢ παρὰ
τῆς ἡμῶν κορυφῆται, κρατεῖς τῆς ὀρ-
γῆς. ὅτε δὲ δοκεῖ λήγειν, ἢ πᾶσαι. τὸ
μὴ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὀργαθῆναι τὸν μὴ
πάνυ φιλοσοφῆν ἐσθραδακότα, οὐκ ἀ-
πεικός. τὸ δὲ μετὰ τὸ λῆξαι, ἢ καὶ σβε-
σθῆναι τὴν πύρην, ἀνάπειν ἐαυτῷ τὴν
χάμνον, ἀπεικός. ἢ δ' ἢ μνήμη τῶν λε-
σθῆναι ἀνάπειν τὸ πῦρ, τὸ πεφιλοσο-
φικέαι σε μᾶλλον εὐφρανέτω, καὶ ἐν
γαλήνῃ ἀφαιτρεῖται. ἢ γὰρ πὲρ οὐκ εἶπα
ἀπέτω ἀνοῦσαι, ἀλλὰ τί σοι ἀπέπει εἰ-
πῆν, λογισαῖς δὲ ἴσχυος ἀν' ἐνός. μὴ τοί-
νω οὐκ εἶπα φιλοσοφῶν, σαυτὸν καθύ-
βριζε, μὴ δὲ τὸν βίον οὐκ εἶπα οὐκ εἶπα
δῶν, τὴν σαυτῶν γλώτταν μοι λύσεις
ὡς ἀποκείαζε, ἀλλ' εἰς τέλος φιλοσοφῆ-
τῆ το γὰρ σοι μύθον κλέος γνήσιος.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. σση.

Διὰ ἀλγῶν τῶν ψυχῆν, ὅτι οὐδὲν ὡς
τὰ χεῖρα ὄρων, τυφλώθεις ὡς
τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅτι ὑποφάνει πᾶσι
ματῶν ἐραστῆς ὡν, ἐπιχειροτέρων ἀδικη-
μάτων ἀνεφάνης εὐρετῆς. εἰ τοίνυν καὶ
μέλῳ τῆς, καὶ σαυτὸν δίκης ἐλευθερώ-
σαι βάλει, θάπην μεταβαλῆ, εὐ εἰδώς,
ὅτι ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλετος ἀρετῆς
ἐν τῷ βίῳ ἀπάρη, ἐν πνεύματι κείσεται. ὁ δὲ
τετελεσμένος τε καὶ κεκαθαρισμένος ἐ-
κείσε ἀφικόμενος, μετὰ τῆς θείαν δωά-
μεων χρεῖται.

Θεοδοσίῳ σχολαστικῷ.

Αἰ ἱεραὶ γραφαί, ἢ πλαγίαν καὶ ἀμφί-
βολοῦ ἀλλ' ὀρθὴν καὶ λαμπρὰν, καὶ ἀραφῆαν

tamen, qui pietate ac nobilitate insignes
& ornati sunt, conuitiis afficiat. Deinde
etiam ea commemorare, quæ de huiusmodi
hominib⁹ à præcis vitis dicta sunt, nimirū
intolerabilem esse seruum prosperis rerū
successibus utentem: & immeritum felici-
tatem væcordibus ac stolidis malè sen-
tiendi occasionem præbere. Ac vehemen-
ter miror, qui fiat, ut cum furoris rogi in
altum attollitur, iram imperio teneas, cum
autem sopiri videretur, ipse supereris. Nam
quod initio irascatur, qui patiens præ-
stare non admodum studuit, haud mirum
atque absurdum est. At post sopitum, aut
etiam extinctum incendium, fornacem si-
bi ipsi accendere, præposterum sanè atque
inconcinnum fuerit. Quod si eorum, quæ
ille dixerit, recordatio ignem excitat, fac
patientia ea, quam præstitisti, magis te ob-
lectet, atque in tranquillitate conferuet.
Non enim quid illum audire, sed quid te
loqui deceat cum animo tuo reputate de-
bes. Quocirca noli committere, ut, dum
cum eo rixaris, tibi ipsi contumeliæ notā
inuras, ac dum ipsius vitam traducis, lin-
gua tua contaminetur, verūm ad extremū
vsque philosophāre. Hoc enim tibi infi-
nitam gloriam allaturum est.

Zosimo Presbytero. 298.

Magno animi dolore afficior, te cum ad
pessima quam acutè cernas, ad virtutem
caligare: & cum teterrimorum scelerum
amans & studiosus sis, nouorū adhuc cri-
minum inuentorem extitisse. Quocirca si
& me mærore, & te cruciatu liberare vis,
ratione vitæ statum commuta, illud pro
certo habens, quod qui virtutis sacris mi-
nimè initiatus hinc excesserit, in flammis
iacebit: qui autem omnibus virtutum nu-
meris perfectus ac repurgatus ad alterum
xuum venerit, vnà cum diuinis ac cælesti-
bus virtutibus choros ager.

Theodosio Scholastico. 299.

Sacrosanctæ Scripturæ nō obliquam &
dubiam, sed rectam & luculentam, atque

inconcussam minimèque vacillantem de Deo fidem in omnium hominum animis infitam esse oportere censent, periclitantibus latam spem ostendentes ac felicem exitum pollicentes, prosperè agentibus fiduciam porrigentes, calamitosi solatium proponentes, ac denique peccantibus metum intentantes: vt non nomine tenus ipsam considerantes, probam omnem notionem velut per obortum egerat, verum & effectorem, & imperatorem, & inspectorem, & procuratorem ac moderatorem, probos quidem viros remunerantem, de improbis autem supplicium fumentem esse credentes (Nam hæc demum exactissima & clarissima de Deo doctrina est) vitium fugiant, ac virtutem amplectantur. At verò ipsius essentiam explorare, nec necessarium est, nec in humani ingenij captum cadit. Sciendum enim ac credendum est Deum esse: non autem quid sit, curiosè inuestigandum. Quocirca missa facta de ipsius essentia disputatione, vt quæ nullo modo percipi atque comprehendi queat, verum omnè explorationem & inuestigationem superet, vitam nostram & mores componamus, vt qui omninò rationem reddituri simus.

Eidem. 300

Cum opus omne lucet, si studio & meditatione excultum sit (nam quod studio & exercitatione minimè compingitur, facile extinguitur: tum virtus potissimum quotidiana exercitatione colenda est. Nisi enim excolatur, defluit, ac fructum amittit. Quò etiam illud scilicet spectat, quod mihi explicandum proposuisti, Videte ne perdati quæ operati estis. Languor enim atque inertia labores antè susceptos, quantumvis clari & illustres sint, extinguet: studiū autem ac diligentia præcedentem quoque desidiam & socordiam abolcbit.

Finis epistolarum libri secundi.

ἀσάλευτόν τε καὶ ἀπαρέγγλον, οἶόντα δὲ ἐν ἐγκύβητι πᾶσιν ἀνθρώποις πλὴν περὶ τῆς θεῆς πίστεως, κινδυνεύουσι μὲν ἀγαθὸν ἐλπίδα ὑπὸ χιρῶν, εὐπρόσπῃ δὲ χάριτος ὀρέγουσαι καὶ δυσπρόσπῃ μὲν ὡδωμυθίαν προστεινομένην, πλημμελοῦσι δὲ φόβον ἐπανατεινόμεναι, ἵνα μὴ μόνον ἄχρῃς ὀνόματος νοουῦντες, πᾶσαν ἔννοιαν χρηστὴν ἐξαμβλώσωσιν, ἀλλὰ ποιητικὴν καὶ ἀρχοντικὴν, καὶ ἔφορον καὶ προσρητικὴν, καὶ κηδεμῖνα ἀμειβόμενοι δὲ τοὺς ποιητοὺς. Ἔπος γὰρ ὁ κριεώτατος καὶ ἐπιδοξότατος ἀπὸ τοῦ θεοῦ λόγος. Φύγῃσι μὲν κακίαν, ἔλονται δὲ ἀρετικῶν. ἢ δὲ ἀπὸ τῆς οὐσίας αὐτῶ βάσανος, οὗτ' ἀναγκαία, οὗτ' ἐφικτὴ ἀνθρώποις. εἰδέναι γὰρ θεὸν καὶ πιστεύειν ὅτι ἔστι θεός, οὐ τὸ τί ἔστι πολυπραγματεῖν. ἀφήμενοι τοίνυν τῷ ἀπὸ τοῦ θεοῦ λόγῳ ὡς ἀνεφίκτη, καὶ μηδαμῶς ἀλώσιμα, ἀλλὰ πᾶσαν βάσανον ὑποστηχόμενοι, τὸν βίον ἑαυτῶν καὶ τὸν τρόπον ῥυθμίσωμεν, ὡς λόγον πάντως ἀποδώσοιτες.

Τῷ αὐτῷ τ.

Πᾶν μὲν ἔργον λαμπρὴ μελέτη θεοπροσπευθέν. τὸ γὰρ μὴ ὑπὸ μελέτης συγκρατούμενον, ῥαδίως σβέννυται. μάλιστ' ἡ ἀρετὴ, τῇ κατ' ἡμέραν ἀσκήσει θεοπροσπευθεῖσθ' ὀφείλει. μὴ γινώσκοντες γὰρ, φυλορροεῖ, καὶ τὸν καρπὸν ἀπολλύουσιν, καὶ τὸ ἐστὶν ἄρα, ὃ ἐθέλησας μαθεῖν, βλέπετε μὴ ἀπολέσσετε ἀεργάσασθε. ἢ μὲν γὰρ ῥαθυμία τοὺς προσρηγετημένους πόνους, καὶ λαμπροὺς εἶεν, σβέσει ἢ δὲ ἀσθενή, καὶ πλὴν προσρηγετημένην ῥαθυμίαν ἀφανίσθαι.